
ROMAN
YARALI
Kitap

tilki
Kitap

roman
yaralı
sümeyye yılmazlar
ISBN 978-605-68637-9-0
1.Basım, İstanbul, Eylül 2018
Genel Seri:1216 Roman: 1035

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Sekreterya: İlayda Demirsoy
Yayın Danışmanı: Veysel Yaykın
Proje Danışmanı: Erdal Erdoğan
Editör: Onur Aslantürk
Son Okuma: Zehra Kıratlı
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Tuğçe Arıbaş
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

yaralı

sümeyye yılmazlar

Merhaba sevgili dostum;

Evet bu kitabı elinde tuttuğuna göre artık dostuz. Benim bitirmek uğruna uykusuz geceler geçirdiğim kitabı sen şu an elinde tutuyorsun.

Elinde tuttuğun sadece bir kitap değil, aynı zamanda benim hayalim. Birçok hayalim, hedefim var. Yeterli ömrüm olursa sıraya koydum hepsini. Aslında tam sıraya koymak da denemez. Sorumluluk almayı pek sevmem çünkü. Kaderimin bana attığı pasları iyi değerlendirmeye çalışarak yaşıyorum. Hayatım boyunca kendime belirlediğim programlara sadık kalmayı hiç beceremedim anlayacağın. Bu kitap, kendime verip de tuttuğum ilk söz olacak sanırım. Şu an bu kitabı tamamlayacak olan hayalim seni kazanmak. Seni kazanabilecek miyim bilmiyorum ama birazdan yeni bir hayat keşfedeceksin. Dilerim gönlümden gönlüne bağ kurmayı başarabilirim.

Çok biliyor olmak için değil,
Sadece yalnızlığımı paylaşmak için yazıyorum.

Kederimi dağıtıyorum çoğu zaman,
Kâğıda kaleme dost oluveriyorum.

Bazen yüzleşiyorum kendimle,
Bir mürekkebin en koyu yazdığı yerde,
Bazen de sığ kalıyorum benliğime,
Yeterli cümle kuramıyorum diye.

Susarak anlaşan insanlar var, hayret,
Gönülden gönüle görünmez köprü kuranlar,
Ben yazarak tüketemezken söyleyeceklerimi,
Susarak çoğalan anılar var.

Acısam mı bu hâlime,
Yoksa sevinsem mi gözlerimin keskinliğine,
Şimdi kirletsem mi içimle beyaz kâğıtları,
Yoksa denesem mi susarak anlaşılmayı…

Saat tam dokuzu gösteriyor. Dışarıda sevdiğin gibi bir yaz akşamı var. Yağmur yağıyor. Senin tabirinle; insanın içini ısıtan cinsten. Oysa bu "haziran yağmurları" hep soğuğu hatırlatır bana. Bu akşam da içim ürperdi. Senin sevdiğin gibi battaniyeyi sırtıma aldım, elimde bir fincan sütlü kahve var. Balkona çıkıp en kuytu yerine oturdum ve yağmuru izlemeye başladım. Ürpertimin yerini tatlı bir sıcaklık aldı. Her an, her dakika olduğu gibi zihnimi seninle doldurdum. Yalnızlıkla dolu çocukluğumdan sonra seninle nasıl büyüdüğümü hatırladım.

Sana hep anlatırdım da sen inanmazdın. Hep yalnızdım ben. Ailemin ve arkadaşlarımın beni hiç anlamadığını düşünürdüm. Gerçi öyle çok arkadaşım da yoktu ya. Sezin ve Emre'den ibaretti bütün arkadaş çevrem. Aynı mahallede büyüyüp aynı okullarda okuduğum canım arkadaşlarım. Onlar bile yetmiyordu yalnız geçen vaktimi doldurmaya. Zaten genelde birlikte takılırlardı. Baş başa olmaları beni üzmezdi çünkü onlar zaten birbirlerinin çocukluk aşkıydılar. Üniversite bittikten sonra evleneceklerdi.

Ömrümüzün sonuna kadar yan yana olacağımıza söz verirdik hep. Bizim bu siyam üçüzü hâllerimiz bazen canımı sıkıyordu çünkü yalnızlık hissi nasıl kanıma işlemişse onlarla vakit geçirmek beni yoruyordu. Aslında sadece bu kadar değil. Sol yanağımın elmacık kemiğinden kulak hizama kadar olan kocaman yaram yüzünden bütün çocuklar benden kaçardı. Sezin ve Emre beni olduğum gibi seven sayılı insanlardandılar. Benimle, bana acıdıkları için vakit geçirdiklerini düşünürdüm yine de bazen.

Bütün bir sene deli gibi çalıştık. Aynı okulu kazanacağız diye konuşmuştuk yıllarca ama ben Türk dili ve edebiyatı okumak istiyordum. Sezin tiyatro, Emre ise mühendislik. En sonunda aynı ilde olmak kaydıyla herkes istediği bölüme gitsin diye karar verdik. Sezin yıllarca çocuk oyunlarında oynamış ve birçok eğitim almıştı. İstediği okula girebilmesi için yetenek sınavlarını geçmesi yeterliydi. Emre ile benim ise Sezin'den fazla çalışmamız gerekiyordu. Genelde beraber çalışsak da; o sayısala ağırlık verirdi ben ise sözele. Emre okulun en başarılı öğrencilerindendi aynı zamanda. Bazen bana matematik çalıştırması için rica ettiğimde "Kanka, herkes iyi olduğu şeyi yapmalı. Boş ver sen matematiği, otur

şiirini yaz" derdi. Sanki şiir yazmakla edebiyat fakültesi kazanılıyormuş gibi.

Neyse, sınava girdik, her şey olup bitti ve Sezin ile Emre İstanbul'da istedikleri okullara girdiler, bense açıkta kaldım. Yani hiçbir okula yerleşemedim. Bu durum benim iyice içime kapanmama sebep oldu. Sonuçları öğrendikten sonra bir hafta kimseyle görüşmedim. Telefonumu bile kapattım. Sezin ve Emre bu bir hafta boyunca bana hiç ulaşamadılar. Bir hafta sonra evime geldiklerinde onlarla yüzleşecekmişim gibi hissederek karşılarına çıktım.

Karşılarına oturdum ve "Üzgünüm. Ben sözümüzü tutamadım" dedim.

Emre gülüyordu ama üzgün olduğu belliydi. "Ya ikinci tercih var daha. Hemen karamsarlığa bağladın yine" dedi. Haklıydı. Karamsarlık benim göbek adım gibiydi.

Sezin ve Emre kayıtlarını yapmaya gittiklerinde üzüntümün yanına kıskançlık da eklendi. Birlikte hayal etmiştik ama demek bensiz yaşayacaklardı hayallerimizi. Şimdi düşünüyorum da, tabii ki de yaşamalıydılar.

İkinci tercih zamanları geldiğinde bu sefer ben tercih yapmamaya karar verdim. Tekrar hayal kırıklığı yaşamak istemiyordum ama benim canım dostlarım Sezin ve Emre, benim yerime tercih yapmışlar. Yapmışlar diyorum çünkü haberim yoktu. Ne zaman mı haberim oldu? Sonuçlar açıklanıp istediğim okula yerleştiğim gün. Hemen kayıt yaptırdım. Bu başarı, özgüvenimi törpülemişti. Resmen hayatımda ilk defa kendime güvendim. Sana bunu söylediğimde çok gülmüştün çünkü sen beni hiç bu kadar içine kapanık görmedin. Velhasılıkelam hayalim olana ulaşmıştım. Gerisinin kolay olacağını sanıyordum ama sana rastlayacağımı nereden bilebilirdim ki?

Sezin ile Fatih'te dördüncü katta iki artı bir küçük bir ev kiraladık. Evimiz ikimizin de okuluna yakındı. Emre ise liseden bir çocukla eve çıktı. Hepimiz çok mutluyduk. Ailelerimiz İzmir'de kalmıştı ama bunu

kimse umursamıyordu. Sezin, Emre ve ben, bir haftayı gezmeye ayırdık. Ben en çok Nazım Hikmet'in ceviz ağacına çıkıp sevgilisine şiir yazdığı Gülhane Parkı'nı merak ediyordum. Oraya vardığımızda anladım ki bir insana; bir kâğıt, bir kalem bir de Gülhane Parkı'nın ağaçlarının gölgesi yeterdi şair olması için.

Her gün İstanbul'da yeni bir yer keşfediyordum ve ben hepsine hayran kalıyordum. Kız Kulesi, Yerebatan Sarnıcı, Galata Kulesi, Eyüp Sultan Camii, Çamlıca Tepesi, Kapalıçarşı ve daha nice güzelliklerle doluydu bu şehir. Seninle gezdik hepsini. Sen en çok deniz kenarını severdin. Üsküdar'da yürürdük genelde. Birkaç saat yürüyüş yapardık, sonra ben dayanamaz simit yemek isterdim. Sen de "Sen var ya, birkaç seneye kalmaz yüz kilo olursun" deyip beni yediğime pişman ederdin. Ben üzülünce elimi tutar: "Olsun, ben seni öyle de severim." diye ekleyerek gönlümü almaya çalışırdın. Ve kesinlikle başarırdın.

Okulun ilk günü, ilkokula başladığım gün gibi karışık duygular içerisindeydim. Korkak, yalnız, bir halta yaramayan…"Keşke Sezin ve Emre de olsaydı" dedim ama yoktular. Artık bir şeyleri tek başıma başarmalıydım.

Sabah çok erken kalktım. Aslında hiç uyumadım bile diyebilirim. Kırmızı bir gömlek ve siyah jean giydim. Hiç yapmadığım bir şeyi o gün yapmaya karar verdim. Yüzümdeki yarayı saklamak istiyordum. Lisedeyken makyaj yapmak, saçımızı açmak yasaktı. O yüzden yaram hep görünürdü. Ama şimdi özgürdüm. Siyah uzun saçlarımı taradım. Aslında saçlarım yaramı büyük ölçüde kapatıyordu. Yine de Sezin'in makyaj malzemelerini alıp yeni hayatımda ilk defa makyaj yaptım. Daha doğrusu yaptığımı sandım. Sonuç felaketti. Gerçek şu ki beş yaşındaki bir çocuk bile benden güzel becerirdi bu işi. Hemen gidip Sezin'i uyandırdım. Kız beni görünce korktu.

"Sen ne yaptın kendine?" diye bir hışımla çıktı yataktan. Ona yüzümdeki yarayı saklamak istediğimi söyledim. İlk başta beni bu fikirden vazgeçirmek istedi. Başarılı olamayacağını anlayınca istediğimi yaptı. Sezin bu işte kesinlikle profesyoneldi. Acayip güzel görünüyordum. Bundan sonra hep makyaj yapmaya karar vermiştim.

Bayağı bayağı güzel bir kızdım kendimce. Okula da bu gazla gittim. Ne hayaller kurarak gittim yirmi dakikalık yolu; bir sürü arkadaş edinecektim ilk olarak, bütün etkinliklere katılıp sosyal bir insan olacaktım. Çok komik! Hiçbiri olmadı. Sınıfa girdim ve bir kuytu bulup oturdum. Doksan kişilik büyük bir sınıftı. Beş dakika sonra yanıma uzun boylu, esmer, kirli sakallı bir çocuk oturdu.

"Merhaba, ben Mahir!" deyip elini uzattı.

Ben de elimi uzatmak istedim ama neden bilmiyorum, çekindim. Elimi uzatmayınca rahatsız olduğumu düşünüp "Özür dilerim. Seni rahatsız etmek istemedim" dedi.

Tam gitmek için kalkmıştı ki

"Yok rahatsız etmedin. Ben biraz dalmışım, kusura bakma" dedim.

Mahir tebessüm edip tekrar yanıma oturdu. O sırada hoca geldi. Uzun boylu, saçlarındaki beyazlara ve yüzündeki kırışıklıklara inat yakışıklı bir profesördü.

"Evet arkadaşlar, ben Reha Canoğlu" dedi."Dört yıl boyunca edebiyat dersinize eşlik etmeyi düşünüyorum. Umarım bu okula severek ve isteyerek gelmişsinizdir, aksi taktirde bu ders sizin için bir eziyet olabilir."

"Allah'ım ne kadar güzel bir girizgâh" diye düşündüm. Zaten korkuyordum, bu adam beni iyice sıkıntıya soktu.

"Hepinizi tek tek tanımak istiyorum" diye devam etti. "Bu yüzden hepiniz hemen şimdi bana kendinizi anlatan bir yazı veya şiir yazacaksınız."

Sınıfta bir uğultu oluşmaya başladı. Kimse bu durumdan hoşnut değildi anlaşılan.

"Sadece on dakikanız var arkadaşlar."

Uğultular yerini kâğıt kalem alışverişine bıraktı. Herkes büyük bir iştahla yazmaya başladı. Bense ilk beş dakika tek kelime yazamadım. Son beş dakika kısa bir şiir yazdım. Tam on dakika dolar dolmaz hoca bütün kâğıtları topladı ve sınıftan çıktı. Mahir, benimle sohbet etmek için hâlâ bekliyordu. Benim kimseyle sohbet etmeye niyetim yoktu. Hemen toparlanıp eve gittim.

Ertesi gün yine aynı şekilde erkenden kalkıp dar bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydim. Saçlarımı tarayıp, bana makyaj yapması için Sezin'i kaldırdım. Sonra okula gidip dün oturduğum yere oturdum. Mahir gelmiş, yerine kurulmuştu bile.

"Günaydın" deyip tatlı bir tebessümle gözlerime baktı. Ben de ona aynı tebessümle karşılık verdim. Mahir benden hoşlanmışa benziyordu. Ya da ben öyle hissettim.

"Konuşmayı pek sevmiyorsun galiba?" dedi.

"Evet" dedim.

Mahir anlayışlı bir ifadeyle "Anlıyorum. Peki adını öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Sedef" dedim ve önümdeki kâğıtlarla ilgilenmeye başladım.

Çok geçmeden hoca geldi. Elinde dün yazdığımız yazılar vardı. Sinirli bir şekilde

"Arkadaşlar! Aranızda hâlâ adını yazmayı bilmeyenler var sanırım. Bu kâğıtta kimsenin adı yazmıyor. Bu şiir kime ait?" diye bağırdı.

Aman Allah'ım! Benim olabilirdi. Adımı yazdım mı yazmadım mı hatırlamıyordum ki.

Kimseden ses çıkmayınca şiiri okumaya başladı:

YARALI

Sümeyye Yılmazlar

"Hoş geldin." deyip elini uzattın. 'Asıl sen hoş geldin.' demek istedim o an. Hatta sarılıp öpmek. Ayağa kalkıp elini sıktım sadece. Heyecandan kızardığımı hissettim. Kalp atışlarımı duyuyordum. Bir yandan da saçlarımla yüzümdeki yarayı kamufle etmeye çalışıyordum. Aslında pek görünmüyordu saçlarımdan dolayı ama ben yine de hiçbir olasılığa yer vermemeye çalışıyordum. Yemek masasında karşı karşıya oturduk. Çok zor bir akşamdı benim için. Yemek yiyemiyordum heyecandan. Bazen sana kaçamak bakışlar atıyor, göz göze gelince daha da utanıp başımı önüme eğiyordum. Seni son gördüğüm günden bu yana üç ay geçmişti. Hissettiklerim ise yıllarca hasret duyduğum sevgiliye kavuşmuşum gibiydi. Yemekten sonra koltuklara geçip tatlılarımızı yerken bir yandan da sohbet etmeye başladık. Sen sürekli bana ailemle, memleketimle ve geçmişimle ilgili sorular sorup durdun. Konuştukça rahatlamak yerine daha da stres oluyordum. Hayatım boyunca kendimden bahsetmekten nefret ederdim, çünkü kendimi sevmezdim. O gece ise her şey farklıydı. Çarpan bir kalbim vardı benim. Nasıl olmuştu da o güne kadar yok gibi davranmıştım? "

9 786056 863790